ORIGINÁL č. j. 6 A 42/2001 - 56

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobkyně M. Z., z**astoupené JUDr. Zdeňkou Jedličkovou, advokátkou, Štefánikova 8, 602 00 Brno, proti **žalovanému Ministerstvu práce a sociálních věcí,** Na Poříčním právu 1/376, 128 00 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2000, č. j. 44/12539/27.3.2000,

takto :

I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 21. 4. 2000, č. j. 44/12539/27.3.2000, **se zrušuje** pro vady řízení a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na nákladech řízení částku 2150 Kč, k rukám JUDr. Zdeňky Jedličkové, advokátky se sídlem v Brně, Štefánikova 8, do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Úřadu práce Brno – město ze dne 18. 2. 2000, č. j. BMA-3897/2000-3C, byla žalobkyně vyřazena z evidence uchazečů o zaměstnání dnem 7. 2. 2000 podle

§ 7 odst. 3 zákona č. 1/1991 Sb., o zaměstnanosti ve znění pozdějších změn a doplnění, a to z důvodu úmyslného maření součinnosti s úřadem práce při zprostředkování zaměstnání. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo v odvolacím řízení rozhodnutím Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „žalovaný“) ze dne 21. 4. 2000, č. j. 44/12539/27.3.2000, potvrzeno a odvolání žalobkyně bylo zamítnuto.

Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí žalobu u Městského soudu v Praze, který věc postoupil usnesením ze dne 7. 3. 2001, č. j. 28 Ca 185/2000 - 30, jež nabylo právní moci dnem 15. 3. 2001, věcně příslušnému Vrchnímu soudu v Praze.

Žalobkyně v žalobě poukázala na to, že byla vyřazena z evidence uchazečů o zaměstnání, ačkoliv pro takové rozhodnutí nebyly splněny podmínky uvedené v ustanovení § 7 odst. 3 zákona č. 1/1991 Sb., o zaměstnanosti v platném znění, z něhož vyplývá, že se uchazeč musí takto chovat soustavně nebo alespoň v několika případech, nikoliv pouze jednou, jak tomu bylo dle uvážení správního orgánu, se kterým se žalobkyně neztotožňuje, v případě žalobkyně. Navíc na straně uchazeče musí být dán úmysl zprostředkování zaměstnání mařit, který v daném případě rovněž dle stanoviska žalobkyně prokázán nebyl.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že na svém rozhodnutí trvá s tím, že byly splněny podmínky pro postup podle § 7 odst. 3 zákona č. 1/1991 Sb. - vyřazení žalobkyně z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu úmyslného maření součinnosti s úřadem práce při zprostředkování zaměstnání. Podle žalovaného žalobkyně nedodržela pokyny úřadu práce, se kterými byla řádně seznámena a ani dodatečně předložený doklad (lékařské potvrzení z 30. 5. 2000) zcela jasně neprokázal vážné důvody neplnění těchto povinností vůči úřadu práce.

Vrchní soud v Praze o věci nerozhodl do 1. 1. 2003, proto v souladu s § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), věc postoupil Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. (§ 130 odst. 1 s. ř. s.) jako soudu věcně příslušnému.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. S ohledem na souhlas žalobkyně s rozhodnutím o věci bez jednání a s přihlédnutím k nevyjádření nesouhlasu žalovaného s takovým projednáním, soud rozhodl o věci samé bez jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Z obsahu správního spisu žalovaného vyplývá, že žalobkyně - uchazečka o zaměstnání vedená v evidenci uchazečů o zaměstnání na Úřadu práce Brno - město se dne 4. 2. 2000 nedostavila na sjednanou návštěvu, a proto jí byla zaslána výzva ze dne 10. 2. 2000, aby se dostavila na úřad práce v termínu nejpozději do 18. 2. 2000 - tuto výzvu obdržela až dne 16. 2. 2000. Žalobkyně se na úřad práce sama z vlastní iniciativy dostavila dne 14. 2. 2000, neboť jí pochopitelně nemohl být znám obsah výzvy doručené až dne 16. 2. 2000 a omluvila se, že si spletla datum a dále na vyžádání dne 15. 2. 2000 předložila kopii potvrzení lékaře, že byla v době od 27. 1. 2000 do 4. 2. 2000 nemocná. Vzhledem k tomu, že nebyl úřadu práce předložen doklad o pracovní neschopnosti za období od 7. 2. 2000 do 11. 2. 2000, dospěl Úřad práce Brno – město k závěru, že uchazečka o zaměstnání svým jednáním úmyslně mařila součinnost s úřadem práce při zprostředkování zaměstnání, a proto byla rozhodnutím ze dne 18. 2. 2000, č. j. BMA-3897/2000-3C, podle § 7 odst. 3 zákona č. 1/1991 Sb., o zaměstnanosti v platném znění, ode dne 7. 2. 2000 vyřazena z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu úmyslného maření součinnosti

s úřadem práce při zprostředkování zaměstnání. Proti tomuto rozhodnutí, které bylo podle data na doručence zřejmě žalobkyni doručeno dne 21. 2. 2000 (žalobkyně však v žalobě uvádí, že k doručení došlo dne 23. 2. 2000), se žalobkyně odvolala. V odvolacím řízení pak bylo napadené rozhodnutí odvolacím orgánem – žalovaným potvrzeno a odvolání zamítnuto. Do rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2000, č. j. 44/12539/27.3.2000, byla podána ve lhůtě žaloba u Městského soudu v Praze, který věc postoupil věcně příslušnému Vrchnímu soudu v Praze.

Ze správního spisu se dále zjišťuje, že odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí bylo doručeno správnímu orgánu dne 10. 3. 2000 (předáno k poštovní přepravě dne 9. 3. 2000). Napadené rozhodnutí nabylo podle vyznačené doložky právní moci dne 8. 3. 2000 – odvolání by tedy bylo podáno po marném uplynutí odvolací lhůty. Podle § 54 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“), odvolání je třeba podat ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, nestanoví-li jinou lhůtu zvláštní právní předpis. Účastník řízení byl řádně poučen o opravném prostředku v písemném vyhotovení napadeného rozhodnutí, nelze proto aplikovat ustanovení § 54 odst. 3 správního řádu, dle něhož pokud účastník řízení v důsledku nesprávného poučení nebo proto, že nebyl poučen vůbec, podal opravný prostředek po lhůtě, má se za to, že jej podal včas, jestliže tak učinil nejpozději do tří měsíců ode dne oznámení rozhodnutí.

Podle § 7 odst. 3 zákona č. 1/1991 Sb. uchazeč o zaměstnání může být z evidence vyřazen, jestliže bez vážných důvodů odmítne nastoupit do vhodného zaměstnání nebo jestliže úmyslně maří součinnost s úřadem práce při zprostředkování zaměstnání; v těchto případech bude znovu zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání nejdříve po uplynutí doby tří měsíců. Podle § 7 odst. 2 citovaného zákona uchazeč o zaměstnání je povinen poskytovat úřadu práce na jeho vyzvání potřebnou součinnost při zprostředkování zaměstnání. Zprostředkováním zaměstnání se pro účely tohoto zákona podle § 4 odst. 1 rozumí činnost zaměřená na vyhledávání vhodného zaměstnání pro občana, který se o práci uchází, a na vyhledávání zaměstnanců pro zaměstnavatele, který hledá nové pracovní síly. Součástí zprostředkování zaměstnání je též činnost informační a poradenská.

Úmysl mařit součinnost s úřadem práce při zprostředkování zaměstnání je v odůvodnění rozhodnutí pracovního úřadu spatřován pouze v tom, že žalobkyně nedoložila potvrzení o pracovní neschopnosti v období od 7. 2. 2000 do 11. 2. 2000 ani žádný jiný hodnověrný důkaz o době nepřítomnosti, přestože doložila, proč by se nemohla dostavit v původně stanovený den 4. 2. 2000 na úřad práce, a to z důvodu nemoci od 27. 1. 2000 do 4. 2. 2000, a navíc byla dne 14. 2. 2000 při jednání na úřadu práce akceptována její omluva, že si uvedené datum 4. 2. 2000 zaměnila za den 14. 2. 2000, kterýžto den se sama na úřad práce dostavila. V uvedený den 14. 2. 2000 žalobkyně neměla ponětí o tom, že jí byla zaslána výzva, aby se dostavila na úřad práce v termínu nejpozději do 18. 2. 2000 (tuto výzvu obdržela až dne 16. 2. 2000) a nemohla tudíž uvádět nějaká účelová tvrzení ve svůj prospěch, neboť jednala v dobré víře, a rovněž na vyžádání ihned následující den 15. 2. 2000 předložila kopii potvrzení lékaře, že byla v době od 27. 1. 2000 do 4. 2. 2000 nemocná.

Jak správní orgán I. stupně, tak odvolací orgán vyšly z toho, že nepředložení dokladu o pracovní neschopnosti od 7. 2. 2000 do 11. 2. 2000 lze považovat za úmyslné maření součinnosti s úřadem práce při zprostředkování zaměstnání. Tento závěr není však v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů vůbec nijak zdůvodněn a ani z obsahu správního spisu nevyplývá nic, z čeho by bylo možno dovodit, že neoznámená pracovní

neschopnost žalobkyně v uvedené době nějakým způsobem její součinnost s úřadem práce při zprostředkování zaměstnání mařila.

Odvolací orgán je povinen podle § 60 správního řádu přezkoumat i opožděné nebo nepřípustné odvolání z toho hlediska, zda neodůvodňuje obnovu řízení anebo změnu nebo zrušení rozhodnutí mimo odvolací řízení; jinak odvolání zamítne. V daném řízení se však odvolací orgán otázkou opožděně podaného odvolání nezabýval.

Nejvyšší správní soud proto zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a současně vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému (§ 76 odst. 1, písm. a/, § 78 odst 1, 4 s. ř. s.).

Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, takže podle § 60 odst. 1 s. ř. s. má právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložila, a to zaplacený soudní poplatek ve výši 1000 Kč a náklady právního zastoupení za tři doložené úkony právní pomoci po 1000 Kč a 3x režijní paušál po 75 Kč (§§ 7, 9 odst. 3, písm. f/, 11 odst. 1 a 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif). Zástupkyně žalobkyně JUDr. Jedličková však v podání ze dne 17. 9. 2001 na nákladech řízení uplatnila pouze částku 1000 Kč za zaplacený soudní poplatek a za 2 úkony po 500 Kč a 2 režijní paušály po 75 Kč, celkem 2150 Kč, soud jí proto přiznal pouze tuto požadovanou částku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. srpna 2003

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu